

ки да сѧ назова твоѧ сынъ, ѧми ма
 прѧимни при себи си, каквото ѣдинъ
 твоѧ пристѧвникъ. Сз такѡва смиренѧе
 дошелъ той при своѧтъ си отѣцъ, ѧ
 отѣцѧтъ нѣгѡвъ, като го видѣлъ ѡ-
 щѧ ѡдалече чи ѧди камто нѣго, наже-
 лиломъсѧ, ѧ сѧ притѣклъ камто нѣго
 та го пригѧрналъ, ѧ го цѣловѧлъ. То-
 гѧва сынѧтъ рѣкалъ бащи си: Отче!
 ѧзъ самъ согрѣшилъ на небѣто ѧ предъ
 тебе такѧ, шото нѣсамъ вѣки достѡйны
 да сѧ назова твоѧ сынъ. ѧ отѣцѧтъ
 нѣгѡвъ рѣкалъ тогѧсѧ на слѡгити си
 свой такѧ: принесѣти прѣжната нѣгѡва
 одѣжда ѧ го ѡблечѣти въ нѣѧ, послѣ
 товѧ положѣти на раката нѣгѡва пер-
 стень, ѧ нѡгити мѡ оубѡйти въ сапоги,
 ѧ заколѣти наѧ оухраненныѧтъ телецъ,
 заради да сѧ возвеселимъ, защо моѧтъ
 сынъ, дѣто го самъ почитѧмъ за мѣр-
 твѧ наишелсѧ живъ, той бѧше за-
 гѡвенъ, ѧ сѣга сѧ намѣри. ѧ такѧ ко-
 гато начѣнали ти да сѧ веселѧтъ. ѣто
 чи дошелъ по старыѧтъ сынъ ѡ полѣ-
 то, ѧ чѣлъ пѣнѧето. ѧ мѡзиката въ
 домѧтъ бѧшенъ си. Тогѧва повык-
 налъ ѣдногѡ слѡга, ѧ го попыталъ: